

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

จากการศึกษาการนำภาคอินทรีย์จากอุตสาหกรรมแต่ละประเภทที่เป็นเศรษฐกิจหลักของภาคได้ คือ การปั๊ว์แข็งจากอุตสาหกรรมน้ำยางข้น การตกอนจากอุตสาหกรรมแปรรูปสัตว์น้ำ และการดีแคนเตอร์ หรือ เค็กจากอุตสาหกรรมปาล์มน้ำมัน มาใช้ประโยชน์ในการเตรียมวัสดุปลูกสำหรับปลูกหญ้าสนาม โดยศึกษาระดับความเข้มข้นและความแปรปรวนของชาตุอาหารสำหรับพืชที่มีอยู่ในภาคอินทรีย์ และทำการเตรียมวัสดุปลูกหญ้าสนาม โดยประเมินศักยภาพการใช้วัสดุปลูกกับ หญ้าสนามพันธุ์วนน้อย (*Agrostis matrella* L.) พร้อมทั้งศึกษาปริมาณด้านชาตุอาหารสำหรับพืช สมบัติทางกายภาพและเคมี ของวัสดุปลูกที่เตรียมขึ้น และทำการประเมินความคุ้มต้นทุนเพื่อให้เกยตระหรือผู้สนใจได้รับข้อมูลที่เหมาะสมที่สุดเพื่อนำไปใช้ในการวางแผนในการนำภาคอินทรีย์ไปใช้ ซึ่งสรุปผลการศึกษาได้ ดังนี้

5.1.1 สมบัติทางกายภาพและเคมีของภาคอินทรีย์อุตสาหกรรม

สมบัติทางกายภาพและเคมีของภาคอินทรีย์แต่ละประเภทคือ การปั๊ว์แข็งจากอุตสาหกรรมน้ำยางข้น การตกอนจากอุตสาหกรรมการแปรรูปสัตว์น้ำ การดีแคนเตอร์ หรือ เค็กจากอุตสาหกรรมน้ำมันปาล์ม ทำการศึกษาในช่วงเดือนกรกฎาคมถึงตุลาคม พ.ศ. 2549 การผลิตน้ำยางข้นจะเกิดภายในรูปภาคปั๊ว์แข็งโดยรวมเฉลี่ย 10 กิโลกรัมต่อตันน้ำยางสด กิดเป็นร้อยละ 1 โดยน้ำหนัก ด้านอุตสาหกรรมแปรรูปสัตว์น้ำจะเกิดก่ออินทรีย์จากระบบบำบัดแบบตะกอนร่อง โดยเฉลี่ยรวม 1000 กิโลกรัม จะมีการของแข็งเกิดขึ้นประมาณ 11 กิโลกรัม กิดเป็นร้อยละ 1.1 โดยน้ำหนัก และการผลิตน้ำมันจากอุตสาหกรรมปาล์มน้ำมันจากการบวนผลิตก่อให้เกิดเศษวัสดุเหลือใช้จำนวนมาก โดยจากทะลายปาล์มน้ำมัน 1000 กิโลกรัม จะได้ภาคอินทรีย์โดยเฉลี่ย 500 กิโลกรัม กิดเป็นร้อยละ 50 โดยน้ำหนัก

จากการเก็บตัวอย่างภาคอินทรีย์ในช่วง เดือนกรกฎาคมถึงตุลาคม 2549 พบ. การปั๊ว์แข็งมีค่าความชื้น ค่าปริมาณของแข็งทั้งหมด ของแข็งที่ระเหยได้ และเส้าอยู่ในช่วงร้อยละ 62.19 - 64.23,

35.73 - 36.82, 12.24 - 20.83 และ 21.72 - 22.98 กรัมต่อกรัม น้ำหนักเปียก ตามลำดับ ค่ากรด เบส ของกาจีปีง ออย ในช่วง 9.02 - 9.94 และค่าการนำไฟฟ้า 0.58 - 2.00 มิลลิซีเมนต์อชันติเมตร สำหรับกาจีปีงประกอบไปด้วยชาตุอาหารที่สำคัญได้แก่ ในโตรเจน ฟอสฟอรัสในรูป P_2O_5 , โพแทสเซียมในรูป K_2O และสังกะสี โดยคิดเป็นค่าเฉลี่ยเท่ากับร้อยละ 1.44, 33.48, 0.63 และ 0.29 กรัมต่อกรัม น้ำหนักแห้ง ตามลำดับ

ด้านกาจจะกอนแปรรูปสัตว์น้ำมีค่าความชื้น ค่าปริมาณของแข็งทั้งหมด ของแข็งที่ระเหยได้ และถ้า ออย ในช่วงร้อยละ 73.33 - 78.87, 6.58 - 37.80, 7.84 - 22.95 และ 12.12 - 14.85 กรัมต่อกรัม น้ำหนักเปียก ตามลำดับ ค่ากรด เบส ของกาจจะกอนแปรรูปสัตว์น้ำ ออย ในช่วง 7.85 - 8.44 และค่า การนำไฟฟ้า 2.13 - 2.85 มิลลิซีเมนต์อชันติเมตร สำหรับกาจจะกอนแปรรูปสัตว์น้ำประกอบไป ด้วยชาตุอาหารที่สำคัญได้แก่ ในโตรเจน ฟอสฟอรัสในรูป P_2O_5 , โพแทสเซียมในรูป K_2O และ สังกะสี โดยคิดเป็นค่าเฉลี่ยเท่ากับร้อยละ 4.22, 3.74, 0.25 และ 0.21 กรัมต่อกรัม น้ำหนักแห้ง ตามลำดับ

และการดีเคนเตอร์ มีค่าความชื้น ค่าปริมาณของแข็งทั้งหมด ของแข็งที่ระเหยได้ และถ้า ออย ในช่วงร้อยละ 78.23 - 81.13, 18.86 - 21.11, 11.40 - 11.98 และ 7.12 - 9.71 กรัมต่อกรัม น้ำหนัก เปียก ตามลำดับ ค่ากรด ค่าของกาจดีเคนเตอร์อยู่ในช่วง 4.12 - 6.23 และค่าการนำไฟฟ้า 0.97 - 2.98 มิลลิซีเมนต์อชันติเมตร สำหรับกาจดีเคนเตอร์ประกอบไปด้วยชาตุอาหารที่สำคัญได้แก่ ในโตรเจน ฟอสฟอรัสในรูป P_2O_5 , โพแทสเซียมในรูป K_2O และสังกะสี โดยคิดเป็นค่าเฉลี่ยเท่ากับ ร้อยละ 1.33, 0.50, 0.83 และ 0.005 กรัมต่อกรัม น้ำหนักแห้ง ตามลำดับ

กาจจะกอนแปรรูปสัตว์น้ำมีค่าเฉลี่ยร้อยละของในโตรเจนในปริมาณสูงกว่ากาจีปีงและ การดีเคนเตอร์ที่มีปริมาณไกลีเคียงกันอยู่สามเท่า และกาจีปีงมีค่าเฉลี่ยร้อยละของฟอสฟอรัส ในรูป P_2O_5 ในปริมาณสูงกว่ากาจจะกอนแปรรูปสัตว์น้ำอยู่สิบเท่าและมีค่าสูงกว่ากาจดีเคนเตอร์ สามสิบเท่า เนื่องจากการเติมสาร DAP ลงไว้ในการตกจะกอนแมกนีเซียมในน้ำยางสุด ส่วน ปริมาณร้อยละของโพแทสเซียมมีค่าไกลีเคียงกันอยู่ในช่วง 0.25 - 0.83 และปริมาณร้อยละของ สังกะสีกาจีปีงมีค่าไกลีเคียงกับกาจจะกอนแปรรูปสัตว์น้ำแต่มีค่ามากกว่ากาจดีเคนเตอร์ยี่สิบ เท่า สำหรับการนำกาจอินทรีย์ไปใช้เป็นชาตุอาหารพืชควรเลือกใช้กาจจะกอนแปรรูปสัตว์น้ำเป็น แหล่งชาตุในโตรเจน กาจีปีงเป็นแหล่งชาตุฟอสฟอรัสในรูป P_2O_5 และสามารถใช้กาจอินทรีย์ทั้ง สามประเภทเป็นแหล่งชาตุโพแทสเซียมในรูป K_2O

จากการศึกษาปริมาณธาตุอาหารหลักที่จำเป็นสำหรับการป้องกันวัณน้อยด้วยวัสดุป้องกันที่เตรียมขึ้นจากกาลอกินทรีย์จากอุดสาหกรรมหลักของภาคใต้ สรุปได้ดังนี้

ในไตรเจน (N)	หากแปรรูปสัตว์นำ > กาจีปีปีง > กาจีเ肯เตอร์
ฟอสฟอรัส (P_2O_5)	กาจีปีปีง > หากแปรรูปสัตว์นำ > กาจีเคนเตอร์
โพแทสเซียม (K_2O)	กาจีเคนเตอร์ ≥ กาจีปีปีง > หากแปรรูปสัตว์นำ

5.1.2 การเตรียมวัสดุป้องกันวัณน้อยและการทดสอบประสิทธิภาพ

การใช้กาลอกินทรีย์แต่ละประเภทที่มีศักยภาพพื้นฐานธาตุอาหารพืชที่แตกต่างกันมาทำเป็นวัสดุป้องกันการป้องกันวัณน้อยเปรียบเทียบกับการป้องกันด้วยหน้าดินเติมปุ๋ย เมื่อทดสอบประสิทธิภาพวัสดุป้องกันที่เตรียมขึ้นจากการผสมกาลอกินทรีย์เข้าด้วยกัน พนอัตราส่วนการใช้กาจีปีปีง ต่อกาลอกินทรีย์และแปรรูปสัตว์นำ ต่อกาจีเคนเตอร์ และวัสดุตัวเดิมเป็นเส้นไขป่าล้มและเศษกระดาษสำนักงานที่ร้อยละ 20 ต่อ 20 ต่อ 20 ต่อ 40 สามารถช่วยให้ดันหน่ายมีการเจริญเติบโตขึ้นทั้งจากการประเมินจากลักษณะทางกายภาพ เช่น ความสูง น้ำหนักส่วนยอด น้ำหนักส่วนราก และอัตราการรอดของดันหน่าย รวมทั้งการเปลี่ยนแปลงสมบัติทางกายภาพและทางเคมีของวัสดุป้องกัน โดยดันหน่ายที่ป้องกันในวัสดุป้องกันมีค่าเฉลี่ยความสูงเท่ากับ 9.30 เซนติเมตรซึ่งใกล้เคียงกับดันหน่ายที่ป้องกันดินเติมปุ๋ย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 6.10 เซนติเมตร มีอัตราการรอดร้อยเปอร์เซ็นต์ทั้งวัสดุป้องกันและดินเติมปุ๋ย สมบัติทางกายภาพและเคมีของวัสดุป้องกัน มีค่าความชื้นและ ปริมาณของแข็งทั้งหมดใกล้เคียงกันในระยะเวลา 5 สัปดาห์ คือ อุ่นในช่วง 62.19 - 81.13 และ 6.53 - 37.80 ตามลำดับ ค่ากรด เบส ของวัสดุป้องกัน อุ่นในช่วง 6.14 - 7.63 ซึ่งมีค่าใกล้เคียงกับหน้าดินเติมปุ๋ย มีค่าอุ่นในช่วง 6.87 - 7.64 ค่าการนำไฟฟ้าเมื่อเริ่มป้องกันวัณน้อยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.39 มิลลิซีเมนต์ต่อเซนติเมตร และเมื่อผ่านไป 5 สัปดาห์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.59 มิลลิซีเมนต์ต่อเซนติเมตร มีแนวโน้มลดลงตามระยะเวลาและการเติบโตของดันหน่าย โดยวัสดุป้องกันจะคงอยู่ได้แก่ ในไตรเจนร้อยละ 2.21 มากกว่าหน้าดินเติมปุ๋ย 2 เท่า เมื่อผ่านไป 5 สัปดาห์ ในไตรเจนมีอัตราการลดลงร้อยละ 50 ซึ่งแตกต่างกับหน้าดินเติมปุ๋ยซึ่งมีอัตราการลดลงเพียงร้อยละ 4 ส่วนฟอสฟอรัสในรูป P_2O_5 มีค่าเฉลี่ยอยู่ร้อยละ 1.57 มากกว่าหน้าดินเติมปุ๋ยซึ่งมีค่าน้อยมากถึง 2 เท่า มีอัตราการเพิ่มขึ้นในช่วงเริ่มต้นถึง 2 สัปดาห์ร้อยละ 50 และลดลงในช่วง 2 ถึง 5 สัปดาห์ ร้อยละ 50 เช่นกัน ปริมาณโพแทสเซียมในรูป K_2O มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 0.10 มากกว่าหน้าดินเติมปุ๋ย 7 - 8 เท่า เมื่อผ่านไป 5 สัปดาห์ โพแทสเซียมในรูป K_2O มีอัตราการลดลงร้อยละ 40 ซึ่งใกล้เคียงกับหน้าดินเติมปุ๋ยซึ่งมีอัตราการลดลงร้อยละ 33

จากการศึกษาการเตรียมวัสดุปูลูกหอยสำน้ำมและการทดสอบประสิทธิภาพสรุปได้ดังนี้	
ร้อยละการลดของต้นหอย	วัสดุปูลูก = หน้าดินเติมปูย > วัสดุปูลกร่วมกับหน้าดิน
ลักษณะใบหอยมีสีเขียว	วัสดุปูลูก > หน้าดินเติมปูย > วัสดุปูลกร่วมกับหน้าดิน
แผ่นกระหายเติมพื้นที่การทดลองในระยะเวลา 45 วัน	วัสดุปูลูก > หน้าดินเติมปูย > วัสดุปูลกร่วมกับหน้าดิน

ข้อดีของวัสดุปูลูกที่เตรียมขึ้น

มีค่าความเป็นกรดค่าเฉลี่ย 7.05 ± 0.10 ซึ่ง Clemson University Extension Service (2002) แนะนำช่วงในการปูลูกหอยคือ 6 – 7 สามารถเก็บความชื้นได้ดี มีค่าในช่วง 64.40 - 80.30 กรัมต่อกรัม ซึ่ง Ruckauf และคณะ (2004) พบว่าดินที่มีความชื้นร้อยละ 72 มีการนำไปตอรเจนไปใช้ได้ดีกว่าดินที่แห้ง (ความชื้น < 25%) และ จากการศึกษาปริมาณธาตุอาหารในวัสดุปูลูกเทียบกับหน้าดินเติมปูย พบว่า มีร้อยละในตอรเจนมากกว่า 10 - 20 เท่า มีร้อยละฟอสฟอรัสในรูป P_2O_5 มากกว่า 10 - 20 เท่า มีร้อยละโพแทสเซียมในรูป K_2O มากกว่า 3 ถึง 6 เท่า

5.1.3 การประเมินค่าใช้จ่ายและผลตอบแทน

อัตราส่วนการใช้กากปูเป็น ต่อ กากอุดสาหกรรมแปรรูปสัตว์น้ำ ต่อ กากดีแคนเตอร์ และ วัสดุตัวเติมเป็นเส้นใยปาล์มและเศษกระดาษสำนักงานที่ 20 ต่อ 20 ต่อ 20 ต่อ 40 พบว่า การใช้กากอินทรีย์แต่ละประเภทในสัดส่วนอัตราส่วน ดังกล่าว ความคุ้มทุนหรือรายได้ที่ได้รับยังไม่เพียงพอ กับต้นทุนสำหรับเงินเดือนต่อครั้งที่อยู่ห่างไกลโรงงาน ควรลดอัตราส่วนของการใช้กากอินทรีย์แต่ละประเภทเหลือเพียงร้อยละ 10 ต่อ 10 ต่อ 10 ต่อ 70 ซึ่งจะช่วยลดต้นทุนการผลิตได้มากกว่าการใช้อัตราส่วนของกากอินทรีย์แต่ละประเภทร้อยละ 20 ต่อ 20 ต่อ 20 ต่อ 40 หนึ่งเท่า

5.2 ข้อเสนอแนะ

5.2.1 ควรลดอัตราส่วนของการใช้กากอินทรีย์แต่ละประเภทเหลือเพียงร้อยละ 10 ต่อ 10 ต่อ 70 (LS: FPS: PD: Additive) เนื่องจากวัสดุปลูกที่เตรียมขึ้นมีปริมาณร้อยละชาตุอาหารพืชที่มากกว่าหน้าดินเติมปุ๋ย โดยปริมาณชาตุอาหารในโตรเจน ฟอสฟอรัสในรูป P_2O_5 มากกว่า 10 - 20 เท่า และ โพแทสเซียมในรูป K_2O มากกว่า 2 - 3 เท่า เป็นการลดอัตราส่วนการใช้กากอินทรีย์เพื่อเพิ่มรายรับให้เพิ่มขึ้น

5.2.2 การศึกษาองค์ประกอบอื่น ๆ ของกากอินทรีย์อุดตสาหกรรมแต่ละประเภทเพิ่มเติม เช่น ชาตุอาหารรอง

5.2.3 การศึกษาเกี่ยวกับ Residues recovery โดยเน้นถึงชาตุที่มีปริมาณความเข้มข้นอยู่ค่อนข้างสูง เช่น กาภจีเป็งมีปริมาณฟอสฟอรัสสูง